

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Heimdall. Dansk Nyaars-Gave for 1816

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 25. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_269-txt-shoot-idm1171/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

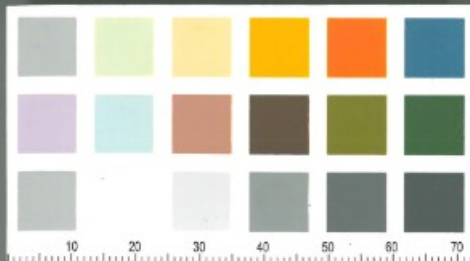
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

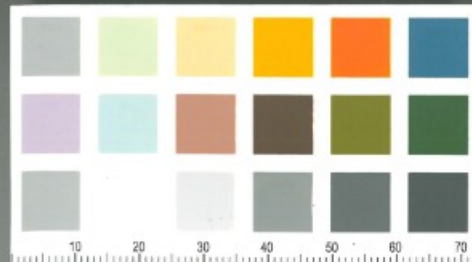
Stykke havde sin Farve. Den samme Ring var af meget bedre Guld end andre Ringe, og Ulf havde faaet den af Lodmund Bonde, men ellers havde den tilhørt Kong Half som var Mesteren for de navnklundige Halvs-Kiæmper, og de havde faaet den tilligemed andre Klenodier, da de kuede Kong Haldan Yfing, og nu havde Lodmund givet Ulf den, paa det Vilkaar at han skulde gaae i Ven for ham hos Kong Olav. Da nu Kongen helligholdt Julen med stor Pragt i Trøndelagen, fædte det paa den ottende Høitidsdag at Ulf hin Røde gav ham Ringen Metting, og Kongen takkede ham saavel for denne Skænk, som for al hans troe Tjeneste i den forbigangne Tid. Folk sad tykt og drak der i Træhuset, thi Steenhaller vidste Mand dengang ikke af at sige i Norge, Ringen gik rundt fra Haand til Haand og blev skaadet og rost, og Mage til Guld som den Ring var af kunde Ingen mindes at have seet nogetid. Endelig gik den ogsaa rundt paa Gæstebænken og kom til den fremmede Gæst, men han saa knap til den, satte

ei engang Steben han havde i Haanden, men flyede Ringen flødestes tilbage over Handleden, lukkede ikke sin Mund op om det Klenodie, men blev ved at snakke og gantes med sine Naboer. Nu spurgde Skænkeren som gik for Worde ned hos Gæstekarlene, om de syntes godt om den Ring? Ja, overmaade godt, sagde de, unbtagen den nykomne Gæst han turde den ikke, men han har sagtens Skade paa Dinene siden han ikke ændser saadant et Stykke. Skænkeren gik op til Kongen og sagde lige med de samme Ord hvad han havde hørt, og hvortil den nykomne Gæst brød sig om det Klenodie da det blev ham vist. Ja, svarede Kongen, den nykomne Gæst har mere inde end I veed af, og han skal komme til mig i Morgen og fortælle mig nogen Sagn. Imidlertid sad Gæsterne derude paa Bænken og snakkede op, og spurgde den nykomne Gæst om han da havde seet Mage til den Ring eller kansee en der var bedre end den? Ja, svarede Gæst, siden I forunder det saameget over at jeg gior saa lidt af den Ring,

saa skal jeg aldrig nægte, at jeg har seet Guld der
 ikke var et Gran Stettere, men snarere Tak til.
 Nu slog da Kongens Foik en Skoggerlatter op, og
 sagde at det var kostelige Loier, og spurgde om han
 turde staae til Væds med dem om at han havde
 seet Mage til Guld saa godt, og kunde give Syn
 for Sagn. For du nu vove din Kniv og dit
 Belte, sagde de, saa sætte vi fire Mark Sølvmynt
 lige imod, og saa skal Kongen domme os imellem.
 Ja, sagde Giest, har jeg engang givet mig i Lov
 med Jer, saer jeg vel at holde Trop, og det er
 et Ord, jeg indgaaer det Væddemaal som I har
 sagt, hvem Kongen holder med, skal have vundet.
 Dermed var den Tale ude. Giest tog sin Harpe
 og slog den med Snitde til langt ud paa Aftenen,
 saa alle Mand sandt at det var en Lyf at lyde
 derpaa, fremforalt der han saa mesterlig spille
 Gunnars Vise og endte med Gudrunns Kvade hin
 gamle som ikke før var hørt i Kongens Gaard.
 Derpaa gik Man til Sengs, men om Morgenen
 da Kongen havde været i Fremisse og var kommet

hjem og havde sat sig ved Dagsbordet med sit
 Hof, da gik Skankeren tilligemed Giest for ham
 at staae, hvor han sad paa sit Høisæde, og fortal-
 de Sagen og sagde hvad Væddemaal de havde
 gjort. Hvad mener I jeg bryder mig om jert
 Væddemaal, svarde Kongen, I har sagtens havt
 en Taar paa Skallen da I fik Lyf til at sætte
 jeres Penge paa Rente, og jeg troer det er bedst
 at lade det Hele gaae overstyr, allerhelst isald
 Giest er dermed tilfreds. Nei, svarde Giest,
 jeg paastaer at det skal gaae efter vor Aftale i
 alle Maader. Ja, sagde Kongen, kender jeg dig
 ret, god Karl, saa er det nok ogsaa snarere vores
 Folk end dig der er lobet i Fælden, men det vil
 da snart give sig. Nu blev der da spiist og druk-
 ket som sædvanlig, men saasnart der var taget af
 Wordet, lod Kongen Giest kalde for sig og sagde
 til ham: nu er det da din Pligt at komme frem
 med noget Guld om du har det, for at jeg kan af-
 giøre jert Væddemaal. I har at befale, Herre!
 svarde Giest, greb saa i en Pung han havde hos

fig, og trak et Vindfel frem, løste det op og flyede Kongen et Stykke Guld der saae ud til at være brukt af en Sabelgjerd. Kongen saae strax at det var noget prægtigt Guld og bad dem tage sig Ringen Netting, holdt saa Ring og Guld sammen, og sagde derpaa: ja, i mine Dine er det Guld Giæst kom med rigtig nok det bedste, og det er der vist flere end jeg der synes, naar de seer ret til. Der var strax Mange som sandede det med Kongen, og han afgjorde da at Giæst skulde have vundet, saa nu blev det Giæstekarlene der stod til Skamme, Staden derimod var ikke stor, thi Giæst sagde: behøver I kun jeres Penge selv, dem har jeg ingen Trang til at tage, men bærer jer nu en anden Gang for at vædde med hvem I ikke kender, thi det kan saa let hænde sig I finde en Mand for jer, som har haade hørt og seet lidt Meer end I! Eder, Herre! takker jeg for naadig Dom. Men, sagde Kongen, nu maade du sige os, hvor du har faaet det Guld du farer med: Ja, svarde Giæst, det er jeg ikke spinderlig for,

thi det er vel kun Kaa der vil troe mig paa mit Ord. Det er det Samme, sagde Kongen, vi maade dog høre det, aldenslud du for har lovet at fortælle os dit Levnetsløb. Men, sagde Giæst, fortæller jeg først hvordan det hænger sammen med det Guldstykke, da spaaer jeg at I forlange at høre flere Sagn. Det kan gjerne være, sagde Kongen, at du spaaede ret dengang.

Saa maade jeg da fortælle, sagde Giæst, at jeg drog sønderud til Frakland, af Nyfgenhed efter at see den Sigurd Sigmundson, af hvis Kongelighed, Elionhed og Dyd der gik saa stort et Ryge om Lande. Reisen er ikke værd at tale om, men da jeg kom til Frakland til Kong Hjalpreks Gaard, der saae jeg Mængde med Hofmænd og tillige Sigurd som var en Søn af Sigmund Volsung og Hjordise Eilimadotter. Sigmund var faldet i Kamp med Hundings Søner, og Hjordise havde giftet sig igien med Kong Hjalpreks Søn Hjal, og hos ham blev Sigurd født op.

